

Máchova cesta

2010

K.H.Mácha – Máj

*Byl pozdní večer – první máj –
večerní máj – byl lásky čas.
Hrdličin zval ku lásce hlas,
kde borový zaváněl háj.
O lásce šeptal tichý mech;
květoucí strom lhal lásky žel,
svou lásku slavík růži pěl,
růžinu jevil vonný vzdech.
Jezero hladké v křovích stinných
zvučelo temně tajný bol,
břeh je objímal kol a kol;
a slunce jasná světu jiných
bloudila blankytnými pásy,
planoucí tam co slzy lásky.*

J. Hora

„Poezie vytváří druhou přírodu, přírodu lidského srdce a lidských smyslů“.

Máchova cesta 7. – 8.12.2010

Romantický básník K.H.Mácha, který by letos oslavil 200-té narozeniny, vzdal hold tomuto jedinečnému místu např. v básni Máj, kde tragický příběh lásky se odehrává v blízkosti jezera.

Také já jsem chtěl znovu poznat tento kraj, místo tajuplných a ponurých skalních útvarů a otevřených luk a historii hradů. Tajemné rokle a bizarní skalní útvary a rozlehlá vodní plocha jezera je inspirací pro můj další život v penzi, který si stále užívám na svých toulkách přírodou; na podzim převážně po českých krajích a horách. Inspirace a fantazie mě činí šťastným, je to zdroj nových pohledů na své okolí, na svět, který mne stále láká. Nechci být smutný, zatrpklý. Za týden odjíždím na ostrov Madagaskar a „ostrov inspirace“ Réunion s mladými lidmi; za teplem, dobrodružstvím, ale hlavně z jejich energie chci „dobít své staré baterky“, je-li to ještě možné ☺.

7.12. út Mšeno nádraží – Mšeno náměstí 1 km – Na rovinách 2,5 km – Pokličky 5,5 km – Vojtěchov 7 km – zámek Houska 13,5 km – Kruh 18 km – Žďár 20 km – Bezděz 28 km – Bezděz nádraží 31 km

V pondělí, den předem, jsme se vrátili pozdě z návštěvy u přátel. Omylem jsem si nastavil budík o hodinu dříve, tj. na 3.30 hod. místo na 4.30 hod. a odešel na vlakové nádraží, kde mě na to upozornil výpravčí. Vrátil jsem se domů a vzbudil Jitku házením sněhových koulí do okna, abych se dostal do domu a využil volný čas k vyřízení mailů; skleróza už pracuje ☺.

Z Jičína jsem odjel v 5.25 hod. přes Veleliby a Mladou Boleslav do Mšena. Druhý vlak měl zpoždění 25 minut a tak jsem požádal průvodčího, aby výpravčí pozdržel odjezd z M.B. do Mšena, neboť další jede až za 4 hodiny. Průvodčí

a asi 12 cestujících na mě čekalo nakonec půl hodiny, než

jsem odjeli z M.B. Ve Mšeně jsem vystoupil v 8.15 hod. a už pokračoval pěšky do města kolem moderní školy, novogotické radnice s barokním mariánským sousoším před ní a kostela

sv. Martina s vysokou novogotickou věží. Bylo bezvětří, teplota kolem bodu mrazu, sněhová pokrývka 15 – 35 cm, mlha. Začal jsem příjemnou, skoro lázeňskou lesní cestou Kokořínským dolem až na Rovinky, kde jsem se připojil na turistickou Máchovu stezku vedoucí z Kokořína. Les byl smíšený, ale

převažovaly borovice a občas i břízy. Před Vojtěchovem mě upoutaly

„Jestřebické pokličky“, což jsou pískovcové útvary různého větrání; v horní části jsou tvrdé železité pískovce, které tvoří „poklice“.

Pokračoval jsem kolem mokřadel k Pivovarskému rybníku, který je napájen potokem Pšovkou. Zde jsem obdivoval lidové stavby,

vesměs roubené. Kolem poledne jsem vystoupal strmou strání lesem s vrstvou sněhu až 35 cm k zámku Houska, který byl uzavřený a u vrat na mě štěkali pouze dva psi. Bývalý hrad uprostřed lesů ze 13. st. patřící do skupiny raně gotických sídel byl v 16.

století přestavěn na renesanční zámek. Poobědval jsem ze svých zásob na autobusové zastávce, neboť

hospoda s domácí kuchyní v překrásné roubence ve vsi Kruh byla uzavřena. Nedaleký Žďár je ves s lidovými stavbami, srubovými domy a některé z nich jsou „srostlé“

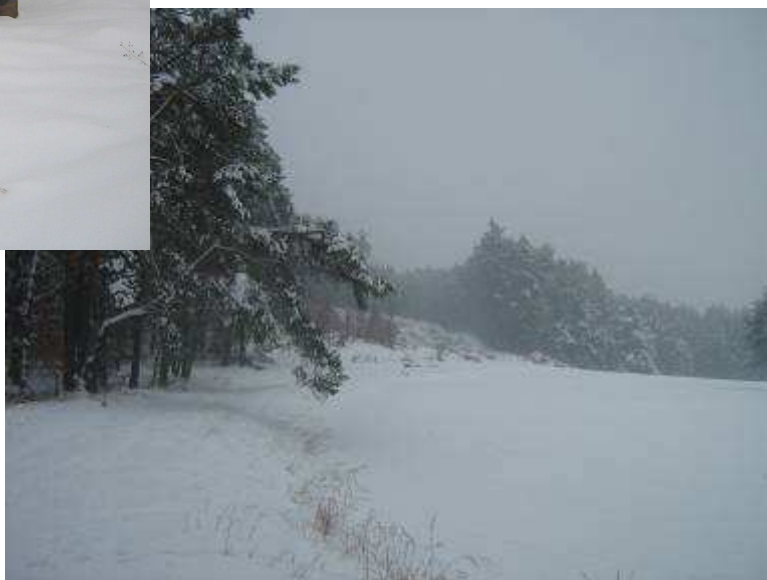

se skalami; na návsi je barokní kaple. Do obce Bezděz jsem šel převážně borovicovým lesem a cesta se mi zdála nekonečná. Díky velké vrstvě sněhu a obtížné orientaci ubíhala cesta velmi pomalu; v podvečer v tajemných údolích už vycházel chlad ze sněhem posypané země. Už se stmívalo a navíc byla hustá mlha, když jsem se přiblížil k hradu Bezděz. Je to jeden z nejvýznamnějších hradů v Čechách ze 13. století.

Ve 14. st. za Karla IV. byl dokonce hradem královským. Jako zajímavost chci uvést, že po bitvě na Bílé hoře byl Bezděz prodán Albrechtu z Valdštejna (1623), který hrad upravil. Místo výstupu k hradu, vzhledem k počasí a blíží se tmě, jsem pospíchal po silnici na 3 km

vzdálenou železniční zastávku Bezděz, kde jsem ještě zvládl návštěvu hospůdky u nádraží na velký čaj na zahřátí.

S hospodskou jsem se rozdělil o výborné rohlíčky od mé sestry Marušky, které jsem měl v batohu. Už za tmy jsem odjel vlakem přes Doksy do Starých Splavů, kde jsem měl rezervován penzión Diana hned u nádraží. Večer jsem ještě navštívil restauraci, kde jsem si povídal s místními štamgasty. Byl to náročný den a skoro celý den jsem musel prošlapovat sněhem pokrytou cestu, občas s mnoha výstupy; jediné stopy na cestě byly od lesní zvěře.

**8.12. st Staré Splavy – sedlo pod Maršovským vrchem (400)
3,5 km – Jestřebí 8 km –
Zahrádky 15 km**

Po snídani už v 7 hodin jsem opustil penzión a hledal cestu do Vůbčařské rokle, což je romantická zalesněná rokle s pískovcovými scenériemi. Sněhu bylo trochu méně než včera, ale byl více mokřý, neboť teplota byla 2-3°C nad nulou. Tmavým borovicovým

lesem jsem pomalu stoupal stále nahoru do sedla pod Maršovským vrchem. Cestu mi křížilo jen srnčí a dokonce jeden jelen a liška, která

rychle přeběhla přes cestu. Šel jsem skalní roklí s pískovcovými skalami ve velké pohodě a sám pro sebe si opakoval povinnou školní četbu, romantickou báseň „Máj“. Ve vsi Jestřebí jsem si kromě kostela podrobně

prohlédl zříceninu hradu nad vsí, která je na pískovcovém skalním bloku, 30 m nad terénem. Bohužel mlha ještě více zhoustla a tak viditelnost byla minimální. Přesto jsem vylezl až na vrch hradu po strmých, sněhem zasypaných dřevěných

schodech, a chvílku se kochal z tohoto „mořského korábu“ pohledem na hřbitov a kostel pod ním. Večer jsem dostal SMS zprávu od manželky, že jsem „šílenec“ a doporučení, abych zkrátil dnešní program. Proto jsem se rozhodl ukončit putování v obci

Zahrádky, odkud jsem odjel stopem do 6 km vzdálené České Lípy. Odmítl jsem

návštěvu a oběd u přátel, neboť jsem dal přednost rychlému návratu. Na nádraží jsem lehce poobědval a ve 12.24 hod. odjel rychlíkem přes Nymburk do Jičína, kde jsem vystoupil v 15.29 hod. Výlet jsem zakončil jako obvykle relaxací v aquacentru a služebním pivem v hospodě „U Šuků“. Doma už mě čekala manželka s dobrou večeří z gastronomické školy v Nové Pace, kde byla se svými přítelkyněmi na výletě.

Na této cestě jsem si asi naposledy ověřil svou připravenost na náročný pětítýdenní pobyt na ostrovech v Africe, kam se moc těším. Bohužel jen kvalitní vytrénované nohy asi nebudou stačit ...

Seneca:

***„Život je dost dlouhý,
když víš jak ho prožít“.***

V Jičíně 9.12.2010

I v a n

